

346.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych

z dnia 21 kwietnia 1923 r.

o ulgach budowlanych w miastach.

Na podstawie artykułów 1 i 3 ustawy z dnia 26 września 1922 r. w przedmiocie upoważnienia Ministra Robót Publicznych do wydawania przepisów ulgowych w dziedzinie budownictwa (Dz. U. R. P. № 88 poz. 788), zarządza się co następuje:

§ 1. 1) Budynki parterowe mogą być wznoszone przy wszystkich ulicach.

Również przy wszystkich ulicach mogą być wznoszone budynki o dwóch kondygnacjach (parter i jedno piętro).

Inne budynki frontowe mogą posiadać wysokość nieprzekraczającą półtora raza wziętej szerokości ulicy, przy której są położone.

2) Budynki na rogu ulic różnej szerokości mogą mieć od strony ulicy węższej wysokość dozwoloną od strony ulicy szerszej, lecz w tej wysokości sięgać mogą w ulicę węższą, mierząc od rogu, na odległość nieprzekraczającą dwa razy wziętej szerokości tej ulicy.

3) Jeżeli front budynku jest cofnięty od linii zabudowy ulicy, wielkość tego cofnięcia może być przy ustalaniu dopuszczalnej wysokości takiego budynku doliczoną do szerokości ulicy.

4) Wysokość budynku od strony podwórza może wynosić półtora raza wziętą odległość tego budynku od przeciwległej ściany na tejże posiadłości lub od przeciwległej granicy sąsiada.

Jeżeli budynek, względnie odnośny grunt ma prawnie zapewnione korzystanie ze światła na przeciwległej posiadłości sąsiada, wysokość budynku lub oficyny może wynosić półtora raza wziętą odległość od przeciwległej ściany sąsiada.

5) Gdy budynek usytuowany jest przy wolnym placu lub w głębi posiadłości, władza budowlana II instancji może zezwolić na przekroczenie przepisanej wysokości odnośnego budynku, tak od strony ulicy, jak i od podwórza.

Wysokość budynku mierzy się od górnej krawędzi gżemsu wieńczącego do najwyższego punktu przyległego terenu.

§ 2. Przy użyciu cegły palonej normalnych wymiarów grubość ścian zewnętrznych pomieszczeń mieszkalnych nie może być mniejszą od 1¹/₂ cegły.

Grubość ścian winna jednak czynić zadość wymaganiom konstrukcyjnym (statycznym) i termicz-

nym, odpowiednio do materiałów użytych do budowy.

§ 3. Wiązania dachów mogą być oparte na belkowaniach stropowych.

Zadne drewniane części konstrukcji dachów nie mogą jednak być wpuszczane w mur ogniochronny.

§ 4. W murowanych, względnie ogniotrwałych domach jednorodzinnych zezwala się na urządzenie schodów i przykrycie klatki schodowej z materiału nieogniotrwałego.

§ 5. W domach jednorodzinnych, wznoszonych w miastach na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, tarnopolskiego i stanisławowskiego piwnice pod budynkami mogą być nie sklepione i mogą posiadać drzwi leżące, prowadzące bezpośrednio z pomieszczeń przyziemia.

§ 6. Zezwala się na częściowe lub całkowite przykrycie szklanym dachem podwórza w parterze, o ile przystęp światła i powietrza do lokali mieszkalnych w podwórzu nie będzie uszczuplony i względny bezpieczeństwa ogniowego nie będą stać temu na przeszkodzie.

§ 7. 1) Zezwala się na urządzenie lokali mieszkalnych w suterrenach w wypadkach, gdy naturalna spadzistość terenu wymaga budowy suterren wzniesionych znacznie ponad poziom.

2) W domach istniejących, jak i nowowznoszonych, bez względu na warunki terenowe, mogą być czasowo aż do odwołania, również urządzone w suterrenach lokale mieszkalne. Zarówno w wypadkach pod 1) jak i 2) winny być zachowane następujące warunki:

- a) co najmniej połowa wysokości suterreny, w której ma być urządzony lokal mieszkalny, winna znajdować się pod przyległym terenem, okna zaś winny mieć w świetle futryny co najmniej 1 metr wysokości ponad przyległy teren i posiadać powierzchnię równą przynajmniej $\frac{1}{10}$ powierzchni podłogi izby mieszkalnej;
- b) spód ziemny suterren winien być suchy, mury przylegające do ziemi jakoteż podłogi winny być izolowane i od zawilgocenia skutecznie zabezpieczone;
- c) każdy pokój mieszkalny w suterrenach musi mieć komin wentylacyjny ssący, wyprowadzony ponad dach;
- d) drzwi suterren mieszkalnych nie mogą być urządzone bezpośrednio na ulicę.

§ 8. Zezwala się na urządzenie mieszkań w poddaszach, przy zachowaniu jednak niezbędnych ostrożności na wypadek pożaru. Jeżeli takie poddasza będą urządzone powyżej dopuszczalnej wysokości domów, nachylenie dachu nie może przekraczać 60°, suma zaś szerokości występow okiennych poddaszy nie może przekraczać połowy długości odnośnego frontu budynku.

§ 9. Zezwala się aż do odwołania na wzniesienie budowli drewnianych w dzielnicach przeznaczonej pod budowlę murowane, względnie budowle ogniotrwałe. Takie budowle drewniane jednak nie mogą mieć więcej niż 2 kondygnacje, winny być pokryte ogniotrwałe i winny posiadać kominy murowane od fundamentów. Inne przepisy przeciwogniowe winny być zachowane.

§ 10. W miastach na obszarze b. zaboru rosyjskiego w wypadkach, gdy budowla została wzniesiona w miesiącach letnich, lub zastosowano sztuczne środki osuszania, zezwala się na zewnętrzne i wewnętrzne tynkowanie budowli mieszkalnych w tym samym roku kalendarzowym, w którym ściany budowli zostały wyprowadzone pod dach. Pozwolenia na takie tynkowanie udziela władza budowlana I instancji.

§ 11. Przepisy paragrafu 1 z wyłączeniem ustępu drugiego punktu 1) oraz punktu 5) tego paragrafu, tudzież przepisy paragrafu 7) punkt 2 i paragrafu 9 mogą być całkowicie lub w ściślejszych granicach stosowane tylko po zapadnięciu odpowiednich uchwał rad miejskich, względnie gminnych.

§ 12. W dzielnicach o charakterze zabudowy możności korzystania z ulg przewidzianych w paragrafie 1 niniejszego rozporządzenia uzależnia się od zgody władzy konserwatorskiej.

§ 13. Przepisy niniejsze mają zastosowanie:

- a) w miastach, w których obowiązują „przepisy ogólne policji budowniczej dla miast w Królestwie Polskim” z dn. 26 września 1820 r. (Zbiór Przepisów Administracyjnych Królestwa Polskiego, Wydział Spraw Wewnętrznych i Duchownych Cz. I. Gospodarstwo miejskie. Tom II wyd. 1866 r.);
- b) w miastach, w których obowiązuje ustawa budowlana b. cesarstwa rosyjskiego (Zbiór Ustaw b. cesarstwa rosyjskiego, tom XII, cz. I, wyd. 1900 r. i uzupełnienia z 1906, 1908, 1909, 1910 i 1912);
- c) w miastach: Lwowie i Krakowie;
- d) w miastach, w których obowiązuje ustawa z dnia 28 kwietnia 1882 r., zawierająca przepisy budownicze dla gmin miejskich (Dz. U. i Rozp. kr. dla Kr. G. i L. z W. Ks. Kr. № 77);
- e) w miastach, w których obowiązuje ustawa budownicza z dnia 4 kwietnia 1889 r. dla znacześniejszych miejscowości w Królestwie Galicji i Lodomerji wraz z Wielkim Księstwem Krakowskim (Dz. U. i Rozp. kr. dla Kr. G. i L. W. Ks. Kr. № 31).

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z dniem tym tracą moc obowiązującą:

1) punkty 3, 5, 6, 7, 8, 9 załącznika do artykułu 185 ustawy budowlanej b. cesarstwa rosyjskiego (Zbiór ustaw b. cesarstwa tom XII, część 1, wydanie 1900 r.);

2) § 2, punkt 2 i § 3 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 3 marca 1922 r. w sprawie wznoszenia i naprawy budowli drewnianych w dzielnicach miast przeznaczonych pod budowlę murowane (Dz. U. R. P. № 22, poz. 191);

3) § 2 punkt 5 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 3 marca 1922 roku w sprawie wysokości budowli na terenie b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. № 17, poz. 141);

4) § 20 ustęp 5 zdanie 2, §§ 33 i 34, § 41 punkty c, d, e, f, § 47 ustęp 1, oraz § 63 ustawy budowniczej dla królewskiego stołecznego miasta Lwowa z dnia 21 kwietnia 1885 r. (Dz. U. i Rozp. kr. dla Kr. G. i L. z W. Ks. Kr. № 31);

5) § 33 ustęp 4, oraz działy A) i B) ustawy budowniczej dla królewskiego głównego miasta Krakowa z dnia 17 lipca 1882 r. w brzmieniu ustawy z dnia 28 marca 1905 r. (Dz. U. i Rozp. kr. dla Kr. G. i L. z W. Ks. Kr. № 57); oraz § 42 ustawy budowniczej dla królewskiego głównego miasta Krakowa z dnia 17 lipca 1882 r. (Dz. U. i Rozp. kr. dla Kr. G. i L. z W. Ks. Krak. № 63);

6) § 22 ustępy 2, 3, 4, 5; §§ 27, 30, 48 i 55 ustawy z dnia 28 kwietnia 1882 r., zawierającej przepisy budownicze dla gmin miejskich (Dz. U. i Rozp. kr. dla Kr. G. i L. z W. Ks. Kr. № 77);

7) § 25 ustępy 3, 4, 5, 6; §§ 30, 33, 50 i 57 ustawy budowniczej z dnia 4 kwietnia 1889 r. dla znaczniejszych miejscowości w Królestwie Galicji i Lodomerji wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem (Dz. U. i R. kraj. dla Kr. G. i L. z W. Ks. Kr. № 31) odnośnie do miast.

Minister Robót Publicznych: *J. Łopuszański*

Sprostowanie.

W Dz. U. R. P. z r. b. № 49 poz. 346 w rozp. Ministra Robót Publicznych z dn. 21 kwietnia 1923 r. o ulgach budowlanych w miastach w § 7 p. 2 lit. a w wierszu 3 zamiast: „znajdować się pod” winno być: „znajdować się ponad”.